

Άγιο Μανδήλιο (1ο Μέρος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)



Όταν ο Κύριος και μεγάλος Θεός και Σωτήρας μας Ιησούς Χριστός κατά την επίγεια ζωή Του επιτελούσε πολ-λά θαύματα διά της αγαθότητάς Του, όπως αναφέρεται σχετικά στα ιερά Ευαγγέλια, και η φήμη Του διαδιδόταν παντού, έφτασαν τα εκπληκτικά αυτά γεγονότα και στα αυ-τιά του Αύγαρου, τοπάρχη της Έδεσσας. Τότε λοιπόν ο Αύγαρος αισθάνθηκε έντονη την επιθυμία να πάει στα Ιε-ροσόλυμα και να δει με τα ίδια του τα μάτια τον Ιησού Χριστό. Όμως δεν μπορούσε να ικανοποιήσει την επιθυμία του αυτή, γιατί προσβλήθηκε από ανίατα νοσήματα. Συγκε-κριμένα, λέπρα μαύρη ξαπλώθηκε σε όλο του το σώμα και του κατέτρωγε τις σάρκες, ενώ συγχρόνως τον καταταραννούσε μια χρόνια και ύπουλη αρθρίτιδα. Και η μεν λέπρα του προξένησε μεγάλη ασχήμια και τον ταλαιπωρούσε, η δε αρθρίτιδα του προκαλούσε δριμύτατους και δυσβάστα-κτους πόνους. Για το λόγο αυτό ο δύστυχος εκείνος άνθρωπος κλείστηκε στην οικία του και έτσι οι υπήκοοί του δεν μπορούσαν ούτε να τον πλησιάζουν ούτε να τον βλέπουν.

[mandelion](#)
image not found or type unknown

Κατά τις ημέρες όμως του αγίου Πάθους του Κυρίου και Θεού και Σωτήρα μας Ιησού Χριστού, ο Αύγαρος έγραψε μια επιστολή προς τον Κύριο και Του την έστειλε

με κάποιον ονόματι Ανανία. Συγχρόνως δε έδωσε προφορική εντολή στον κομιστή αυτόν της επιστολής να ζωγραφίσει με κάθε ακρίβεια το μέγεθος του σώματος του Κυρίου το χρώμα των τριχών και του προσώπου Του και γενικά όλο το σωματικό Του παρουσιαστικό και την εικόνα αυτή με τη μορφή του Χριστού να του τη φέρει. Και βέβαια ο Ανανίας γνώριζε άριστα τη ζωγραφική τέχνη. Η επιστολή δε του Αύγαρου είναι η έξης:

«Αύγαρος, ο τοπάρχης της πόλεως Εδέσσης, προς τον Ιησού Σωτήρα, αγαθόν ιατρό, εμφανισθέντα στα Ιεροσόλυμα· Χαίρε.

Έχω ακούσει τα σχετικά με Εσένα και για τις ιάσεις που Συ επιτελεις χωρίς τη χρησιμοποίηση φαρμάκων. Και συγκεκριμένα, όπως λένε, κάνεις τυφλούς να αναβλέπουν και χωλούς να περπατούν, λεπρούς καθαρίζεις, ακάθαρτα πνεύματα και δαίμονες διώχνεις, θεραπεύεις πάσχοντες από μακροχρόνιες ασθένειες, νεκρούς ανασταίνεις. Έτσι εγώ, μόλις άκουσα όλα αυτά για Εσένα, σχημάτισα τη γνώμη ότι θα συμβαίνει ένα από τα δύο: Δηλαδή, αφού επιτελεις τέτοια θαυμαστά, ή είσαι Υιός του Θεού ή είσαι Θεός. Για τούτο λοιπόν με το γράμμα μου αυτό Σε παρακαλώ να κάμεις τον κόπο να έλθεις σ' έμένα, για να μου θεραπεύσεις τις ασθένειες που με βασανίζουν, αλλά και για να μείνεις εδώ μαζί μου, αφού, όπως άκουσα, οι Ιουδαίοι καταγογγύζουν εναντίον Σου και σκοπεύουν να Σε κακοποιήσουν. Σε πληροφορώ δε ότι η πόλη μου είναι μεν πολύ μικρή, αλλά είναι σεμνή και ήσυχη, και έτσι θα επαρκέσει και στους δύο μας να κατοικούμε σ' αυτή με ειρήνη».

Ο Ανανίας λοιπόν πήρε την επιστολή αυτή του Αύγαρου και πήγε στα Ιεροσόλυμα. Εκεί αναζήτησε τον Κύριο, Τον βρήκε και Του την έδωσε. Μετά δε την επίδοση της επιστολής προσήλωσε σταθερά το βλέμμα του σ' Αυτόν και Τον ατένιζε με πολλή επιμέλεια και προσοχή. Επειδή όμως δεν του ήταν δυνατόν να σταθεί κοντά στον Κύριο, εξαιτίας του πλήθους που είχε συρρεύσει εκεί, ανέβη σε μια πέτρα, που εξείχε λίγο από το έδαφος, κάθισε πάνω σ' αυτήν και στρέφοντας το βλέμμα του προσεκτικά προς Αυτόν σχεδίαζε το πρόσωπό Του πάνω σε μια πινακίδα. Αλλά, παρά την προσπάθεια του και τη ζωγραφική του ικανότητα, δεν μπορούσε να αποδώσει το πρόσωπο του Ιησού, γιατί τούτο, κάθε φορά που αυτός σήκωνε το βλέμμα του και το κοίταζε, παρουσιαζόταν με διαφορετική μορφή. Και βέβαια ο Κύριος, ως γνώστης των κρύφίων σκέψεων και επιθυμιών των ανθρώπων, διέγινωσεν την πρόθεση του Ανανία και δήλωσε σ' αυτόν ότι την ξέρει.

Μετά από το γεγονός αυτό ο Ιησούς ζήτησε νερό να νιφτεί. Μόλις νίφτηκε, Του έδωσαν ένα ύφασμα τετράδιπλο και σπόγγισε το άχραντο και θείο πρόσωπό Του. Και τότε, ω του θαύματος!, αποτυπώθηκε στο ύφασμα αυτό θεία μορφή του προσώπου Του. Το ύφασμα λοιπόν αυτό με τη μορφή Του το παρέδωσε στον Ανανία

λέγοντάς του: «Πήγαινε να το δώσεις σ' εκείνον που σε έστειλε». Έγραψε δε και επιστολή προς τον Αύγαρο με το ακόλουθο πε-ριεχόμενο:

«Είσαι ευτυχής, Αύγαρε, επειδή πίστεψες σ' έμένα, αν και δεν με έχεις δει. Γιατί είναι γραμμένο για εμένα ότι εκείνοι που με έχουν δει δεν πιστεύουν σ' εμένα, για να πιστέψουν εκείνοι που δεν με έχουν δει και να ζήσουν. Σχετικά δε με εκείνο που μου έγραψες, νά 'ρθω δηλαδή σ' εσένα, σε πληροφορώ ότι πρέπει να τελειώσω όλα τα έργα, για τα οποία στάλθηκα στον κόσμο, και, αφού τα τε-λειώσω, να αναληφθώ προς τον Πατέρα μου, ο Οποίος και με απέστειλε στη γη. Όμως μετά την ανάληψή μου θα σου αποστείλω έναν από τους μαθητές μου, ονόματι Θαδδαίο, ο οποίος και τις ασθένειές σου θα θεραπεύσει, και ζωή αιώνια και ειρήνη, σ' εσένα και σ' εκείνους που είναι μαζί σου, θα χαρίσει, και την πόλη σου θα βοηθήσει αρκε-τά, ώστε να μην την καταβάλει κανένας από τους εχθρούς της».

Στο τέλος δε της επιστολής Του ο Κύριος έβαλε επτά σφραγίδες, οι οποίες ήταν σημαδεμένες με εβραϊκά γράμ-ματα, τα οποία, μεταφερόμενα στην ελληνική γλώσσα, αποδίδονται με τη φράση «Θεού θέα θείον θαύμα».

Ο Αύγαρος υποδέχτηκε με μεγάλη χαρά τον Ανανία και αμέσως, αφού προσέπεσε και προσκύνησε με πίστη και πόθο πολύ την άχραντη Εικόνα του Κυρίου, θεραπεύτηκε από την ασθένειά του· μόνο στο μέτωπό του παρέμει-νε η λέπρα. Μετά δε από το σωτήριο πάθος του Κυρίου και την άνοδό Του στους ουρανούς πήγε στην Έδεσσα ο απόστολος Θαδδαίος, ο οποίος βάπτισε και αυτόν και όλους τους ανθρώπους τού περιβάλλοντός του στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Τότε λοιπόν ο Αύγαρος, βγαίνοντας από το αγιασμένο νερό, κα-θαρίστηκε και από το μικρό εκείνο υπόλειμμα της λέπρας που είχε μείνει στο μέτωπό του.

Έκτοτε ο Αύγαρος σεβόταν και τιμούσε παντοιοτρόπως το θείο ομοίωμα της μορφής του Κυρίου. Ήθελε όμως να το τιμούν παρομοίως και όλοι οι άλλοι άνθρωποι. Για το λόγο αυτό, στα άλλα καλά που έπραξε, πρόσθεσε και το εξής: Ένας αρχαίος Έλληνας, επίσημος πολίτης της Έδεσσας, είχε στήσει τον ανδριάντα του μπροστά και πάνω από τη δημόσια πύλη της πόλεως. Έτσι, καθέννας που ήθελε να εισέλθει στην πόλη όφειλε να προσκυνήσει τον ανδριάντα αυτόν, ευχόμενος και αποδίδοντας σεβασμό, και μετά να εισέλθει.

Το ακάθαρτο λοιπόν αυτό άγαλμα ο Αύγαρος το γκρέμισε και το εξαφάνισε, ενώ στη θέση του έστησε την αχειροποίητη Εικόνα του Θεού και Σωτήρα μας, αφού πρώτα την προσκόλλησε σε σανίδα, την καλλώ-πισε και έγραψε την επιγραφή· «Χριστέ ο Θεός, εκείνος που ελπίζει σ' Εσένα δεν αποτυγχάνει ποτέ». Ακολούθως εξέδωσε νόμο, κατά τον οποίο, κάθε εισερχόμενος στην πό-λη διά της πύλης όφειλε πρώτα να απονέμει τον πρέποντα σεβασμό και προσκύνηση στη

θαυματουργό και τίμια εκεί-νη Εικόνα του Χριστού και έπειτα να εισέρχεται. Το ευσεβές δε αυτό θέσπισμα του Αύγαρου διατηρήθηκε σε ισχύ μέχρι το τέλος της ζωής του ίδιου και του γιου του. Έπειτα όμως το κατάργησε ο εγγονός του. Αυτός, όταν έγινε το-πάρχης, αρνήθηκε την πίστη στο Χριστό και προσχώρησε στην ειδωλολατρία. Έτσι αποφάσισε να στήσει στην πόλη πάλι ένα δαιμονικό άγαλμα και να γκρεμίσει την Εικόνα του Χριστού.

[Συνεχίζεται]